

עפ"ת 18406/04/19 - מוחמד זהראן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 18406-04-19 זהראן נ' מדינת ישראל

לפני
בעניין:
מוחמד זהראן
המערער
נגד

מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד רינת בן יעקב,
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
המשיבה

פסק דין

הרקע:

1. לפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופטת ש' זוכוביצקי-אורי) מיום 24/2/2019 בתיק תת"ע 10274-02-18. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

בית המשפט לתעבורה הטיל על המערער חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, והפעיל עונש מאסר מותנה למשך חמישה חודשים, באופן חופף. כמו כן הטיל בית המשפט קמא על המערער עונש פסילה מלקבל רישיון נהיגה למשך 12 חודשים, והפעיל עונש פסילת רישיון מותנה למשך שישה חודשים, באופן מצטבר. עוד הוטלו על המערער מאסר על תנאי ופסילה על תנאי למשך שבעה חודשים, כל אחד.

הערעור מופנה כלפי החלטתו של בית המשפט קמא להפעיל את עונשי המאסר ופסילת הרישיון המותנים שהיו תלויים ועומדים נגד המערער, והימנעותו מלהורות על הארכתם.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21/12/2017 נהג המערער ברכב, כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע למעלה משנתיים קודם לכן. על פי המפורט בגזר הדין, רישיון הנהיגה של המערער פקע בשנת 2009.

גזר דינו של בית המשפט קמא:

3. בגזר דינו עמד בית המשפט קמא על עברו התעבורתי המכביד של המערער, הכולל 100 הרשעות קודמות. בין היתר הורשע הנאשם בשנת 2017 בשתי עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, בגין הוטלו עליו מאסר בפועל למשך 100 יום, לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי למשך שישה חודשים, פסילת רישיון נהיגה בפועל ופסילה על תנאי.

בית המשפט קמא דחה את טענת המערער לפניו, לפיה נהג ברכב בנסיבות קיצוניות, הקרובות לנסיבות המקימות את הגנת הצורך. לטענת המערער, הוא נהג מרחק קצר ביותר, לאחר שנאלץ להחליף את בת זוגו שנהגה ברכב, כיון שלא חשה בטוב ונמנע ממנה להמשיך ולנהוג. בית המשפט קמא קבע כי לא הייתה כל מניעה להזעיק עזרה.

כמו כן דחה בית המשפט קמא את טענת המערער בדבר שיקומו, תוך שציין כי העבירה בוצעה שעה שריצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות שהוטל עליו בגין עבירה דומה.

יחד עם זאת, לצורך קביעת עונשו של המערער התחשב בית המשפט קמא בנסיבותיו האישיות, בנסיבות ביצוע העבירה, כפי שפורטו לעיל, ובעובדה שמרבית העבירות הדומות בהן הורשע בוצעו לפני שנים רבות.

תמצית הטענות בערעור:

4. בערעורו שב המערער ומפנה לנסיבות בהן ביצע את העבירה, וטוען כי נהג למרחק קצר ולמשך שניות בלבד. לעמדתו, נסיבות אלה מצדיקות התחשבות והארכת עונשי המאסר והפסילה המותנים נגדו.

המערער מוסיף וטוען כי קיימים שיקולים נוספים המצדיקים את הארכת תקופות התנאי, ובהם העובדה שהסיבה לכך שרישיון הנהיגה שלו לא היה בתוקף נובעת מחובותיו ללשכת ההוצאה לפועל, והעובדה שהוא עובד היום באופן מסודר, מנהל חיי משפחה ועושה מאמצים להסדיר את חובותיו ולחדש את רישיון הנהיגה שלו.

במהלך הדיון הוסיף המערער וטען, כי בשל העונש שהוטל עליו הידרדר מצבו הכלכלי והמשפחתי. הוא מתקשה להשיב את חובותיו, ובכלל זאת הלוואה שנטל בשוק האפור על מנת לרכוש מאמו את דירתה.

5. לא ביקשתי את תגובת המאשימה.

דין ומסקנות:

6. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ושמעתי את טענות המערער, הגעתי לכלל מסקנה כי דין

הערעור להידחות.

7. סעיף 56(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 מורה כי בית המשפט רשאי לצוות על הארכת תקופת תנאי, מטעמים שיירשמו, אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר המותנה. כפי שנפסק, שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת התנאי מתמקד במצבים בהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה (רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** 10/7/2008). בעניינו של המערער לא נמצאה הצדקה לתת לו הזדמנות נוספת, והפעלת העונשים המותנים אינה פוגעת בתחושת הצדק.
8. בניגוד לטענת המערער, נסיבות האירוע אינן קרובות להגנת הצורך. מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט קמא, כי לא נמנע מהמערער ומזוגתו להזעיק עזרה. גם אם נמנע מבת זוגו של המערער לנהוג ברכב, בשל מצבה הרפואי, לא היה בכך כדי להתיר לו לנהוג ברכב בעצמו, בעת שרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף זה שנים ארוכות. נהיגתו ברכב לא נדרשה באופן מידי על מנת להציל חיי אדם או רכוש. דומה כי עברו התעבורתי המכביד של המערער חייב אותו להקפיד הקפדה יתרה, בטרם יעשה דין לעצמו וינהג ברכב למרות שרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף.
9. טענת המערער לפיה נהג ברכב מרחק קצר בלבד, אינה משמשת שיקול לקולא. המערער, שלא החזיק רישיון נהיגה בתוקף, היה מנוע מלנהוג, ואין נפקות לעניין זה למשך נהיגה. גם נהיגה קצרת מועד ולמרחק קצר אסורה היא (השוו: רע"פ 5785/11 **בנימין נ' מדינת ישראל** 10/8/2011; רע"פ 6894/09 **פרץ נ' מדינת ישראל** 3/9/2009).
10. טענות המערער בדבר הימנעותו מלעבור עבירות נוספות מאז האירוע, הנימוק לכך שרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף והנזקים אשר לטענתו נגרמים לו בשל העונש שהוטל עליו, אינם משמשים עילה להארכת עונשים מותנים.
- קיים קושי לקבל את טענת המערער כי הסיבה לכך שרישיונו אינו בתוקף זה כעשר שנים נעוצה אך ורק בחובות הרובצים עליו ללשכת ההוצאה לפועל. המערער לא הבהיר כיצד טענה זו מתיישבת עם הסכם מיום 13/2/2018 אותו הציג במהלך הדיון, ולפיו רכש באותו מועד דירה במאות אלפי שקלים. מכל מקום, גם אם כך הדבר, אין בכך כדי להקהות את מידת הפגיעה שפגע במעשיו בערך המוגן של שמירה על שלומם וביטחונם של המשתמשים בדרך.
11. לנוכח עברו התעבורתי המכביד של המערער, והעובדה שביצע את העבירה בעת שמאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו לאחר שהורשע בעבירה דומה, חסד עשה בית המשפט קמא עם המערער, כאשר מצא לסטות מהכלל לפיו תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצטבר, וכי סטייה מכך תיעשה מטעמים שיירשמו בלבד (ע"פ 2336/16 **מזריאב נ' מדינת ישראל** 14/12/2017).

12. סיכומו של דבר, לא מצאתי כי נפל פגם בגזר דינו של בית המשפט קמא. משכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"א אייר תשע"ט, 16 מאי 2019, במעמד המערער וב"כ המאשימה.